

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้าในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม การเมือง วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีนั้น คุณภาพของประชากรในประเทศเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง การศึกษาเป็นกระบวนการที่มุ่งพัฒนาคนให้มีคุณภาพและประสิทธิภาพ นอกจากนี้การศึกษายังเป็นปัจจัยสำคัญในการแก้ปัญหาของสังคมในอนาคต รัฐเห็นความสำคัญของการศึกษาในการเสริมสร้างคุณภาพของประชากรภายในประเทศ ด้วยการจัดสรรงบประมาณเพื่อการศึกษาไว้เป็นจำนวนมากและในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) ได้ระบุนโยบายด้านการศึกษาไว้ อย่างชัดเจนว่าจะ

เร่งรัดคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ทุกประเภทให้บรรลุผลตามจุดหมายของหลักสูตรในด้านความรู้ ทักษะ และเจตคติ มุ่งเน้นจริยธรรม ค่านิยม ในด้านเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพชีวิต ครอบครัว สังคมที่เอื้อต่อการประกอบสัมมาชีพในสภาพเศรษฐกิจ และสังคมไทยในปัจจุบัน . . . (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2529)

ปัจจุบันมีสถาบันการศึกษาหลายแห่งที่ทำหน้าที่ผลิตครูแต่ขาดการประสานงานกันทางด้านปริมาณการผลิต และการควบคุมคุณภาพให้ได้มาตรฐาน ทำให้เกิดปัญหาการผลิตครูเกินอัตราความต้องการของสังคมและปัญหาทางด้านคุณภาพของครู กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการได้พยายามแก้ปัญหาการผลิตครูโดยลดปริมาณการรับนักศึกษาครู และมุ่งเน้นด้านคุณภาพของนักศึกษาครูให้มากขึ้น ในช่วงปลายของแผนพัฒนาการศึกษาระยะที่ 5 (พ.ศ. 2525 - 2529) แต่ก็ยังได้รับการวิพากษ์วิจารณ์ว่า วิทยาลัยครูใช้ทรัพยากรทางการศึกษาทั้งทางด้านบุคลากร อาคารสถานที่และอื่น ๆ ไม่คุ้มค่าเท่าที่ควร

จากปัญหาด้านการผลิตครูและปัญหาด้านการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสังคม ทำให้วิทยาลัยครูต้องปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ทันต่อสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมและเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคม ตลอดจนขยายโอกาสทางการศึกษาให้แก่ชุมชนในส่วนภูมิภาคชนบทมากขึ้น โดยวิทยาลัยครูได้ขยายฐานจากการฝึกหัดครูไปสู่การให้การศึกษาในสาขาวิชาการอื่น ๆ สำหรับท้องถิ่นที่มีวิทยาลัยครูตั้งอยู่ ซึ่งมีอัตราส่วนประมาณ 2 จังหวัดต่อวิทยาลัยครู 1 แห่ง วิทยาลัยครูแต่ละแห่งมีความพร้อมในด้านบุคลากร อาคารสถานที่และวัสดุอุปกรณ์พอสมควร หากได้มีการจัดสรรทรัพยากรอย่างถูกต้องและเหมาะสมแล้ว ก็เป็นที่เชื่อมั่นได้ว่า วิทยาลัยครูจะสามารถจัดการศึกษาในสาขาวิชาการอื่น ๆ ตามความต้องการของท้องถิ่นได้เป็นอย่างดี ก่อนทำการเปิดสอนในสาขาวิชาการอื่น ๆ วิทยาลัยครูได้ร่วมมือกับกรมการฝึกหัดครูทำการศึกษาวิจัยถึงความต้องการในสาขาวิชาการต่าง ๆ ในท้องถิ่นที่แต่ละวิทยาลัยครูตั้งอยู่ และผลจากการวิจัยพบว่าในท้องถิ่นต่าง ๆ ที่วิทยาลัยครูตั้งอยู่ทั่วประเทศยังขาดกำลังคนในสาขาวิชาการต่าง ๆ เพื่อการพัฒนาท้องถิ่นอีกเป็นจำนวนมาก (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2528)

ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะเวลาที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) ได้ระบุนโยบายด้านการศึกษาไว้อย่างชัดเจนว่าจะ ขยายการศึกษาและบริการทางการศึกษารวมทั้งพัฒนายกระดับมาตรฐาน คุณภาพการศึกษา ในส่วนภูมิภาคชนบทเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษาทุกระดับทุกประเภท . . . (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2529)

เพื่อตอบสนองนโยบายที่กำหนดไว้ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ระยะเวลาที่ 6 (พ.ศ. 2530 - 2534) กรมการฝึกหัดครูจึงกำหนดนโยบายข้อหนึ่งไว้ว่า ขยายการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาสาขาวิชาการต่าง ๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่นและสังคม (กรมการฝึกหัดครู, 2528) ซึ่งจะเห็นได้ว่ามีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติวิทยาลัยครู (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2527 มาตรา 5 ได้บัญญัติไว้ว่า

ให้วิทยาลัยครูเป็นสถาบันการศึกษาและการวิจัย มีวัตถุประสงค์ให้การศึกษาวิชาการและผลิตครูถึงระดับปริญญาตรี ทำการวิจัย ส่งเสริมวิชาชีพและวิद्यฐานะของครู อาจารย์และเจ้าหน้าที่บริหารการศึกษา ทะนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและให้บริการทางวิชาการแก่สังคม

การจัดการศึกษาให้มีประสิทธิภาพและบรรลุจุดหมายนั้นจะต้องกำหนดจุดหมายปลายทางและวางแนวปฏิบัติอย่างเป็นระเบียบแบบแผนในการจัดการเรียนการสอน ซึ่งเรียกว่า "หลักสูตร" ดังนั้นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการศึกษาในสาขาวิชาการอื่นของวิทยาลัยครูก็คือ การจัดทำหลักสูตรของแต่ละโปรแกรมวิชา ดังแนวคิดในการพัฒนาหลักสูตรวิทยาลัยครู ของสายหยุด จำปาทอง (2529) กล่าวไว้ว่า

บทบาทและหน้าที่เฉพาะหน้าของวิทยาลัยครูและกรมการฝึกหัดครูในปัจจุบัน คือ การพัฒนาหลักสูตร ซึ่งเป็นตัวบ่งชี้การขยายฐานทางวิชาการ ตามพระราชบัญญัติวิทยาลัยครูฉบับปัจจุบัน การขยายฐานทางวิชาการ หรือการเพิ่มบทบาทหน้าที่ไปสู่การสอนสาขาวิชาการอื่น นอกเหนือหน้าที่ประจำทางด้านการศึกษา ทำให้ต้องมีการปรับบทบาทและหน้าที่ของสถาบัน นอกจากนี้ ความรับผิดชอบของอาจารย์จะต้องปรับให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้นด้วย กรมการฝึกหัดครูและวิทยาลัยครูจะต้องให้ความสนใจมากขึ้น ในเรื่องการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน . . .

สำหรับหลักสูตรสาขาวิชาการอื่นของวิทยาลัยครูนั้น จะต้องมีการสร้างหลักสูตรขึ้นมาใหม่ เพราะหลักสูตรเดิมไม่มี และเนื่องจากหลักสูตรกำหนดทิศทางของการจัดการเรียนการสอนและประสบการณ์ทั้งหมดให้กับผู้เรียน ดังที่ สันต์ ธรรมบำรุง (2527) กล่าวไว้ว่า การจัดการศึกษาในประเทศใดก็ตาม จะไม่สำเร็จไปตามที่กำหนดไว้ ถ้าไม่มีหลักสูตรเป็นโครงการและเป็นแนวทางในการให้การศึกษา คุณภาพของการศึกษา ย่อมขึ้นอยู่กับคุณภาพของหลักสูตร ดังนั้นหลักสูตรที่ดีควรเป็นประโยชน์แก่ตนเองและสังคม นอกจากนี้หลักสูตรที่ดี ควรมีความทันสมัยเหมาะสมกับสถานการณ์ ความก้าวหน้าของวิทยาการต่าง ๆ และตอบสนองความต้องการของสังคม ตลอดจนเสริมสร้างคุณธรรมด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน เพื่อให้ได้บุคคลที่มีคุณภาพและมีประสิทธิภาพซึ่งจะเป็นประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง และสังคมซึ่งเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ดังที่ สุมิตร คุณานุกร (2523) ได้กล่าวไว้ว่า หลักสูตรที่ดีควรตอบสนองต่อสังคม เมื่อสังคมเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา หลักสูตรจึงจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงด้วย

หลักสูตรวิชาการต่าง ๆ ที่กรมการฝึกหัดครูได้จัดทำขึ้นนั้น ได้ยึดปรัชญาความเป็นเลิศ และเสรีภาพทางวิชาการ โดยมีจุดมุ่งหมายให้สอดคล้องกับหลักการในการจัดการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาและมาตรฐานทางวิชาการและวิชาชีพของสถาบันนั้น ๆ รวมทั้งเน้นการให้การศึกษาเพื่อสร้างความเป็นคนดี มีความรู้และทักษะความสามารถในเทคนิควิธี การจัดการงานอาชีพและมีทัศนคติที่ดีต่อสาขาวิชาที่เลือกศึกษา (หน่วยศึกษานิเทศก์กรมการฝึกหัดครู, 2529)

วิทยาลัยครูต่าง ๆ ได้เริ่มเปิดรับนักศึกษาในสาขาวิชาการต่าง ๆ ในปีการศึกษา 2528 จากการสำรวจข้อมูลของกองแผนงาน กรมการฝึกหัดครู ปรากฏว่า สาขาวิชาที่นักศึกษาสนใจสมัครเข้าเรียนมากที่สุด คือ สาขาบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ซึ่งข้อมูลนี้แสดงให้เห็นถึงค่านิยมและความต้องการของนักศึกษาในปัจจุบัน ตลอดจนความสำคัญของวิชาการจัดการทั่วไป การศึกษาวิชาการจัดการ เป็นการเพิ่มพูนความสามารถแก่บุคลากรสาขาวิชานั้นในด้านความรู้ และมีศักยภาพที่จะปฏิบัติงานด้านต่าง ๆ ของธุรกิจได้เป็นอย่างดี ทั้งในภาคเอกชนและภาครัฐบาล การที่นักศึกษาให้ความสนใจในโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปเป็นจำนวนมาก

อาจเนื่องมาจากมีความมั่นใจว่า เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประกอบอาชีพ ทั้งในภาคเอกชน ภาครัฐบาลและสามารถประกอบอาชีพอิสระต่าง ๆ ได้

อย่างไรก็ตามโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปเป็นหลักสูตรที่เปิดสอนใหม่ในวิทยาลัยครู หลักสูตรที่ใช้สอนถึงแม้จะมีขั้นตอนและกระบวนการจัดทำหลักสูตรมาเป็นอย่างดี แต่การจัดการเรียน การสอนจะสำเร็จไปด้วยดีไม่ได้ หากหลักสูตรถูกนำไปใช้อย่างไม่มีคุณภาพ ดังนั้นการนำหลักสูตร ไปใช้นับว่าเป็นขั้นตอนที่สำคัญยิ่ง ของการพัฒนาหลักสูตร หลักสูตรพัฒนาขึ้นมาเมื่อนำไปปฏิบัติในระยะ เวลาหนึ่ง ควรจะได้รับการประเมินว่าหลักสูตรนั้นให้ผลสัมฤทธิ์มากน้อยเพียงใด มีอะไรที่ยังบกพร่อง มีปัญหาอุปสรรคใด ที่ควรจะได้รับการปรับปรุงแก้ไขบ้าง ดังที่ สงัด อุทรานันท์ (2527) ได้กล่าว ไว้ว่า

การนำหลักสูตรไปใช้เป็นขั้นตอนของการนำเอาหลักสูตรไปสู่ภาคปฏิบัติ หรือไปสู่การเรียน การสอนในโรงเรียน การนำหลักสูตรไปใช้อย่างมีประสิทธิภาพ จะต้องอาศัยกิจกรรมและ กระบวนการต่าง ๆ หลายประการ เช่น การจัดทำเอกสารและคู่มือการใช้หลักสูตร การเตรียมบุคลากร การบริหารและการบริการหลักสูตร การดำเนินการสอนตามหลักสูตร การนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตร เป็นต้น

วิทยาลัยครูได้ขยายฐานจากการผลิตครูไปสู่การให้การศึกษาในสาขาวิชาการอื่นนั้น ผู้วิจัยในฐานะอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยครูมีความเห็นว่า การให้การศึกษาในสาขาวิชาการอื่น ในวิทยาลัยครูนั้น อาจก่อให้เกิดปัญหาในการนำหลักสูตรไปใช้ ทั้งในด้านการแปลงหลักสูตรไปสู่ การสอน การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนของครู เพราะหลักสูตรสาขาวิชาอื่นนี้เป็นหลักสูตรใหม่ต้องงานการสอนของวิทยาลัยครู ซึ่งมีความชำนาญ ทางการผลิตครู ผู้วิจัยมีความสนใจและเห็นสมควรว่าน่าจะได้มีการศึกษาถึงสภาพการใช้หลักสูตร บริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครูที่เปิดสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป จำนวน 25 แห่ง เพื่อจะได้ทราบถึงปัญหา ของการใช้หลักสูตรฉบับนี้ของแต่ละวิทยาลัยครู สภาพการบริหารหลักสูตร การจัดการเรียนการสอน ในวิทยาลัยครูทั้ง 25 แห่ง ศึกษาว่าวิทยาลัยครูสามารถปฏิบัติตามสนองค่อนโยบายของกรมการฝึกหัดครู เกี่ยวกับการใช้หลักสูตรใหม่หรือไม่เพียงใด เนื่องจากยังไม่มีผู้ใดหรือหน่วยงานใดทำการศึกษาวิจัย การใช้หลักสูตรฉบับนี้มาก่อนเลย ผู้วิจัยเชื่อว่า ผลของการวิจัยครั้งนี้จะให้ข้อมูลที่เป็ประโยชน์ สำหรับผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการ จัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ทั้งในระดับสถานศึกษาและระดับที่สูงขึ้น ในการ

จัดการนิเทศและติดตามผลการใช้หลักสูตรใหม่ให้ดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ และบรรลุผลตามจุดหมายของหลักสูตร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครู
2. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครู

คำถามเพื่อการวิจัย

1. สภาพการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครูเป็นอย่างไร
2. ปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครูมีอะไรบ้าง

ขอบเขตของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มุ่งที่จะศึกษาสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครู โดยมีขอบเขตในการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่วิทยาลัยครูที่เปิดสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี จำนวน 25 แห่ง โดยมีผู้ให้ข้อมูล คือ
    - 1.1 ผู้บริหาร ได้แก่ อธิการวิทยาลัยครู รองอธิการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชา วิทยาการจัดการ และหัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจและสหกรณ์ของแต่ละวิทยาลัยครูทั้ง 25 แห่ง จำนวน 100 คน
    - 1.2 อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปของแต่ละวิทยาลัยครูทั้ง 25 แห่ง จำนวน 135 คน
- รวมเป็นประชากรทั้งสิ้น 235 คน โดยการวิจัยครั้งนี้ใช้ประชากรทั้งหมด

2. การใช้หลักสูตรและปัญหาในการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจ และการจัดการโปรแกรม วิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี พุทธศักราช 2528 ในวิทยาลัยครู สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยการศึกษาในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 2.1 การนำนโยบายการใช้หลักสูตรไปปฏิบัติ
- 2.2 การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน
  - 2.2.1 การจัดทำแนวการสอนและแผนการสอน
  - 2.2.2 การจัดทำเอกสารประกอบการสอน
- 2.3 การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตร
  - 2.3.1 การเตรียมบุคลากร
  - 2.3.2 สื่อการเรียนการสอน
  - 2.3.3 สถานที่เรียนและห้องปฏิบัติการ
  - 2.3.4 แหล่งวิทยาการ/สถานประกอบการ/สถานประกอบอาชีพอิสระ
- 2.4 การจัดการเรียนการสอน
  - 2.4.1 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
  - 2.4.2 การจัดกิจกรรมเสริมการเรียนการสอน
  - 2.4.3 เทคนิคและวิธีการสอน
  - 2.4.4 การวัดและประเมินผลการเรียนการสอน

คำนิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย

สภาพการใช้หลักสูตร หมายถึง ลักษณะการปฏิบัติจริงในการใช้หลักสูตรในลักษณะที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมดังต่อไปนี้ คือ การแปลงหลักสูตรไปสู่การสอน การจัดปัจจัยและสภาพต่าง ๆ เพื่อการใช้หลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน

ปัญหาการใช้หลักสูตร หมายถึง สภาพการณ์ที่เป็นอุปสรรคต่อการปฏิบัติงานในการใช้หลักสูตร

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี ฉบับของสภาการศึกษาศึกษา พุทธศักราช 2528

โปรแกรมวิชา หมายถึง วิชาเอก

วิทยาลัยครู หมายถึง สถาบันการศึกษาและวิจัยของกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ
ที่เปิดสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี
พุทธศักราช 2528

ผู้บริหาร หมายถึง อธิการ รองอธิการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาวิทยาการจัดการ และ
หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจและสหกรณ์

อาจารย์ผู้สอน หมายถึง ผู้ทำหน้าที่สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปในวิทยาลัยครูทั้ง
25 แห่ง

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้กับผู้บริหารแต่ละวิทยาลัยครูในการวางแผนและดำเนินการ
ส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป
ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
2. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้กับอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไปในการ
ปรับปรุงแก้ไขวิธีการจัดการเรียนการสอน และส่งเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น
3. ผลการวิจัยจะเป็นข้อมูลให้กรมการฝึกหัดครูในการพิจารณาปรับปรุงและส่งเสริม
คุณภาพการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการ โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ให้มีประสิทธิภาพ
และได้มาตรฐานยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษา

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ วิทยาลัยครูที่เปิดสอนหลักสูตรบริหารธุรกิจและ
การจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี ฉบับพุทธศักราช 2528 ตามหลักสูตร
ของสภาการฝึกหัดครูจำนวน 25 แห่ง โดยมีผู้ให้ข้อมูลดังต่อไปนี้

1.1	ผู้บริหารใช้กลุ่มประชากรทั้งหมด ประกอบด้วย		
	อธิการ	จำนวน	25 คน
	รองอธิการฝ่ายวิชาการ	จำนวน	25 คน
	หัวหน้าคณะวิชาวิทยาการจัดการ	จำนวน	25 คน
	หัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจและสหกรณ์	จำนวน	25 คน
	รวม		100 คน

1.2	อาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป		
	ระดับปริญญาตรี	จำนวน	135 คน
	โดยใช้ประชากรทั้งหมด		
	รวมประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้	จำนวน	235 คน

2. เครื่องมือสำหรับใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 แบบ คือ แบบสำรวจและแบบสอบถาม

2.1 แบบสำรวจ เป็นแบบสำรวจเพื่อการวิจัยเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของวิทยาลัย โดยหัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจและสหกรณ์เป็นผู้ตอบ แบบสำรวจมีลักษณะ เป็นแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด

2.2 แบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามเพื่อการวิจัย มีจำนวน 3 ฉบับ คือ ฉบับที่ 1 เป็นแบบสอบถามสำหรับอธิการ ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถามและ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป มีลักษณะ เป็นแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด

ฉบับที่ 2 เป็นแบบสอบถามสำหรับรองอธิการฝ่ายวิชาการ หัวหน้าคณะวิชาวิทยาการจัดการ และหัวหน้าภาควิชาบริหารธุรกิจและสหกรณ์ ประกอบด้วย ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการจัดการทั่วไป มีลักษณะ เป็นแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด

ฉบับที่ 3 เป็นแบบสอบถามสำหรับอาจารย์ผู้สอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ประกอบด้วยข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม และ ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพและปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจและการจัดการโปรแกรมวิชาการจัดการจัดการทั่วไป มีลักษณะ เป็นแบบเลือกตอบและแบบปลายเปิด

3. การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือราชการจากกรมการฝึกหัดครู เพื่อขอความร่วมมือจากผู้บริหาร และอาจารย์ผู้สอนในวิทยาลัยครูที่เปิดสอนโปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป จำนวน 25 แห่ง โดยส่งแบบสำรวจ และแบบสอบถามและเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง และใช้บริการทางไปรษณีย์

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 ข้อมูลเกี่ยวกับวิทยาลัยครู วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละและเสนอเป็นตารางจำนวน พร้อมทั้งบรรยายประกอบตาราง

4.2 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละและเสนอเป็นตารางจำนวน พร้อมทั้งบรรยายประกอบตาราง

4.3 ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตร วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละและเสนอเป็นตารางประกอบคำบรรยาย

4.4 ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาในการใช้หลักสูตร วิเคราะห์โดยใช้ค่าร้อยละและเสนอเป็นตารางประกอบคำบรรยาย

ลำดับขั้นในการเสนอผลการวิจัย

ผู้วิจัยจัดลำดับขั้นตอนการเสนอผลการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 5 บท คือ

บทที่ 1 กล่าวถึงความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย ขอบเขตการวิจัย นิยามคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัยและลำดับขั้นในการนำเสนอผลการวิจัย

บทที่ 2 กล่าวถึงทฤษฎี หลักการ แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทที่ 3 กล่าวถึงวิธีการวิจัยโดยละเอียด ประกอบด้วยวัตถุประสงค์ของการวิจัย ประชากรที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การสร้างเครื่องมือ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

บทที่ 4 กล่าวถึงวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลและผลการวิเคราะห์ข้อมูล แบ่งออกเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับวิทยาลัย

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 3 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับสภาพการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจ และการจัดการ
โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาการใช้หลักสูตรบริหารธุรกิจ และการจัดการ
โปรแกรมวิชาการจัดการทั่วไป ระดับปริญญาตรี

บทที่ 5 กล่าวถึงสรุปผลการวิจัย อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ ในส่วนสุดท้ายจะเป็นการ
อ้างอิง และภาคผนวก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย